

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.441 van 21 november 2012
in de zaak A. 202.241/XIV-33.631**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stany Buysse
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 oktober 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 67.732 van 30 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7791 van 8 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anastasios Moskofidis, die loco advocaat Stany Buysse verschijnt voor de verzoeker, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 11 maart 2010 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 juni 2011 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. Voorafgaandelijk dient te worden gewezen op artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, dat als volgt luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”.

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven. De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering.
(...)

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vevat in het verzoekschrift.”.

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie. In de memorie van wederantwoord geeft de verzoeker een toelichting bij de middelen die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift tot cassatie. Hierna worden de middelen derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals zij in de memorie van wederantwoord voorkomen.

4.2. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij voert in de memorie van wederantwoord aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte niet de nood aan subsidiaire bescherming heeft onderzocht, hoewel de verzoeker in verband met de “complexe situatie in Tsjetsjenië” aan de

hand van een concreet getuigenis op de staat van terreur aldaar had gewezen. Vroeger heeft de verwerende partij na gecorrigeerd te zijn door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen al geoordeeld dat de situatie in Tsjetsjenië en van de Tsjetsjenen in het algemeen precair is. Daarom moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook nu controleren of de verwerende partij geen fout begaat door geen tijdelijke bescherming aan de betrokkenen te bieden. Anders dan in Frankrijk en in andere Europese landen, wordt de Europese richtlijn in België niet toegepast. Een verschillende toepassing van dezelfde richtlijn is volgens de verzoeker onverantwoord.

De verzoeker had over de situatie in het land van herkomst voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteengezet dat blijkens het laatste rapport van de Franse asielinstantie OPHRA etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico op onmenselijke behandeling liepen en dat daartegenover de standaardmotivatie van de aanvankelijk bestreden beslissing stond als zouden de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen, als zou het dagelijks bestuur weer volledig in handen van Tsjetsjenen zijn en als zouden tienduizenden eerder vertrokken Tsjetsjenen vrijwillig zijn teruggekeerd. Verder had de verzoeker op de veiligheidssituatie in de noordelijke Kaukasus gewezen en het voorbeeld van de vermoorde Natalja Estemirova aangehaald. Hij had gesteld dat het door de woordkeuze in de “subject related briefing” van CEDOCA leek of de toestand ten goede was gewijzigd, terwijl uit de daarin vermelde bronnen een totale wetteloosheid en straffeloosheid in Tsjetsjenië bleek.

De verzoeker besluit dat CEDOCA zelf in het bewuste rapport vermeldde dat in Tsjetsjenië nog gerichte schendingen van de mensenrechten voorkwamen, waaronder onwettige arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering en enz. Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in een arrest nog op het “Algemeen ambtsbericht van 2008” steunde om louter op basis daarvan subsidiaire bescherming te geven, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is of minstens moet worden onderzocht. Er is wel degelijk een rechtsmiddel ontwikkeld in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

5. De verzoeker citeert uitgebreid de argumentatie die hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen “de standaard motivatie over de situatie in het land van

herkomst” in de aanvankelijk bestreden beslissing zou hebben aangevoerd. Uit het verzoekschrift tot beroep van de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt echter dat de verzoeker daar niet heeft gesteld dat etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico op onmenselijke behandeling liepen, noch dat daartegenover de standaardmotivatie van de aanvankelijk bestreden beslissing staat als zouden de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen, als zou het dagelijks bestuur weer volledig in handen van Tsjetsjenen zijn en als zouden tienduizenden eerder vertrokken Tsjetsjenen vrijwillig zijn teruggekeerd. Verder heeft de verzoeker er evenmin op de veiligheidssituatie in de noordelijke Kaukasus gewezen noch het voorbeeld van de vermoorde Natalja Estemirova aangehaald. Hij heeft er ook niet gesteld dat het door de woordkeuze in de “subject related briefing” van CEDOCA leek of de toestand ten goede was gewijzigd, terwijl uit de daarin vermelde bronnen een totale wetteloosheid en straffeloosheid in Tsjetsjenië bleek. Het eerste middel mist in die mate feitelijke grondslag.

Een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet vereist dat het beginsel of de bepaling die geschonden wordt geacht voldoende duidelijk wordt aangeduid, en dat bovendien voldoende precies wordt uiteengezet op welke wijze die schending met de bestreden beslissing zou zijn gebeurd. De verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel nog een gebrek aan toepassing van “de Europese richtlijn in België” opgeworpen, maar hij heeft daarbij op geen enkele wijze verduidelijkt over welke Europese richtlijn en welke bepalingen daarvan het zou gaan. Wanneer de verzoeker thans nog voorhoudt dat er wel degelijk een gevaar voor onmenselijke behandeling is, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling ten gronde, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. Bovendien ontkracht de verzoeker daarmee niet de vaststelling in het bestreden arrest dat hij zijn uiteenzetting niet concreet op de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing betreft en dat hij onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe die beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend. Het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een tweede middel machtsoverschrijding op en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van “de algemene rechtsbeginselen meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”.

Hij voert in de memorie van wederantwoord aan dat een beroepsinstantie met volheid van rechtsmacht de zorgvuldigheidsverplichting dient na te leven, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt. Er is wel degelijk sprake van machtsoverschrijding vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tweede middel niet heeft onderzocht, terwijl de ontvankelijkheid van het beroep pas na minstens onderzoek van alle middelen kan worden beoordeeld.

Beoordeling

7. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De zorgvuldigheidsplicht is geen algemeen rechtsbeginsel doch een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en daarom evenmin van toepassing op het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

De rechter pleegt machtsoverschrijding wanneer hij uitspraak doet over een geschil dat niet meer bij hem aanhangig is omdat hij reeds eerder in dezelfde zaak en tussen dezelfde partijen over hetzelfde geschilpunt uitspraak heeft gedaan en aldus zijn rechtsmacht te dien aanzien geheel heeft uitgeoefend. Dit houdt geen verband met de kritiek van de verzoeker dat in het bestreden arrest over een bepaald middel geen uitspraak zou zijn gedaan. Het tweede middel faalt in die mate naar recht.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker het recht van verdediging in de memorie van wederantwoord enkel nog in het opschrift van het middel vermeldt, kan uit het enkele feit dat een beslissing niet met redenen is omkleed of dat een middel niet is beantwoord, geen schending van het recht van verdediging worden afgeleid. Het tweede middel faalt ook in die mate naar recht.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éérentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen